У мене сусіди – люди хороші,
Щоднини вітаємось чемно, як слід...
...А сходи лежать, мов застигла гармошка,
Якою не грають вже тисячу літ.
Не грають. До рук не беруть – недоречна.
Колись-то збирались. Ця звичка мина...
Ми знаємо ціни на імпортні речі,
Сусідів – не знаємо імена.
Ми чемно вітаємось. Чемно минаєм.
Ми так бережемо ретельно свій час.
Ми чемно нічого у них не питаєм,
І чемно вони не питають у нас.
Отак і живемо. Живемо – не тужим.
Живемо – не дружим. І якось живем...
А нас розділяють не стіни – байдужість,
Ота, що одвічно бере за живе.
Отак і живемо. А вечір приходить –
У дверях швиденько повернем ключа...
Тоді на гармонь обертаються сходи
І тихо до ранку самотньо звучать.